

عنوان مقاله:

مطالعه تطبیقی مدل های کسب و کار شرکت های حمل و نقل هوشمند با تمرکز بر وضعیت حقوقی رانندگان در نظام های حقوقی ایران و فرانسه

محل انتشار:

فصلنامه توسعه تکنولوژی صنعتی، دوره 20، شماره 49 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

منصور امینی - دانشیار گروه حقوق خصوصی، دانشکده حقوق، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران.

صادق صیادی - کارشناسی ارشد حقوق خصوصی، دانشکده حقوق، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

امروزه فناوری های نوین همواره در حال تغییر ساختار حقوقی صنایع مختلف هستند. در صنعت حمل و نقل و به طور خاص در شرکت های ارائه دهنده خدمات هوشمند حمل و نقل نیز وضعیت حقوقی رانندگان تحت تاثیر این موضوع قرار گرفته است. شرکت ها مدعی می باشند که صرفا واسطه میان رانندگان و کاربران مسافر هستند و بیش از این نقشی در حمل و نقل ندارند اما در مقابل برخی حمل و نقل را بین شرکت و کاربر مسافر دانسته و شرکت و راننده را مشمول رابطه استخدامی دانسته اند. هدف این مقاله تعیین وضعیت حقوقی راننده در شرکت های مذکور بوده و از این رو در ابتدا به چگونگی کیفیت رابطه راننده با شرکت پرداخته شده است و سپس به این موضوع پرداخته ایم که چه قواعد حقوقی می تواند بر این رابطه حاکم باشد. نوشتار حاضر به روش تحلیلی-توصیفی انجام شده است. نتایج بیانگر این امر هستند علی رغم آنکه مدل کسب و کار شرکت های مذکور دارای منافع و مزایای زیادی می باشد اما با بعضی از قواعد حقوقی سنتی در برخی از بخش ها مطابقت نداشته و سبب اختلال در آن ها شده اند. رانندگان در این مدل کسب و کار در وضعیت مبهم و نامتناسبی قرار گرفته اند و از هرگونه حمایت های قانونی محروم شده و همچنین فاقد هرگونه رابطه استخدامی با شرکت می باشند. نظام حقوقی فرانسه در راستای ساماندهی این وضعیت، عملکرد رانندگان در این شرکت ها را نوعی تبعیت حقوقی تلقی کرده و رانندگان را کارگر مورد شناسایی قرار داده است. در نظام حقوقی ایران عملکرد رانندگان را نمی توان تبعیت حقوقی تلقی کرد از این رو رانندگان به عنوان خویش فرما مورد شناسایی قرار گرفته اند.

کلمات کلیدی:

وضعیت حقوقی رانندگان، حمل و نقل هوشمند، شرکت های حمل و نقل، تبعیت حقوقی، حقوق تکنولوژی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1520205>

